

Oratio in peregrinationem

<https://hdl.handle.net/1874/214715>

9

ORATIO

I N

PEREGRINATIONEM,
QUAM PUBLICE HABUIT
FRANCO VANDER BURCH,
IN TEMPLO GALLICANO;

IPSIS KAL. AUGUSTE A. CIV. MD. CCXLII.

CUM SOLLEMNI PROMOTIONIS PUBLICAE ACTU
AD ACADEMIAM DIMITTERETUR.

VIRTUTIS ERGO

DELPHIS Apud MARTINUS CARPENTIER

F. v. Bleysswyk del & fecit.

ORATIO

PER FRANKLIN M.

FRANCIS B. BUCH

IN TEMPLE CHURCH

ON THE 10th DAY OF

SEPTEMBER 1841

BY FRANKLIN M.

FRANKLIN M. BUCH

8.

V I R I S

NOBILISSIMIS, AMPLISSIMIS,
SPECTATISSIMISQUE

CORNELIO SPIERING,

TOPARCHAE IN SPIERINGSHOEK, VIRO CONSULARI ET SOCIETATIS INDIAE ORIENTALIS MODERATORI Etc. Etc. Etc.

AVO SUO MATERNO SUMMA OBSERVANTIA ATQUE HONORE AETERNUM PROSEQUENDO,

ADRIANO DE BYE, J. U. D.

URBIS DELFENSIS SENATORI, CUM MAXIME JUDICUM PRAESIDI, Etc. Etc. Etc.

AVUNCULO AD ROGUM USQUE COLENDO,

ADRIANO BOOGAERT, J. U. D.

AERARII DELFLANDIAE PRAEFECTO
Etc. Etc. Etc.

PATRUO SUO OMNI HONORE ATQUE OBSERVANTIA HONORANDO

H A S

STUDIORUM SUORUM PRIMITIAS

L. M. Q. D. D. D.

FRANCO VANDER BURCH.

V I R I S

NOBILISSIMIS, AMABILISSIMIS,
SPECTABILISSIMIS

CORNELIO SPETHING

ADRIANO DE BYE, J. U. D.

ADRIANO BOCCALINI, J. U. D.

FRANCO VANDER BEECH

FRANCONIS VANDER BURCH

ORATIO.

I N

PEREGRINATIONEM.

NOBILISSIMI ET GRAVISSIMI GYMNASII
DELPHICI CURATORES.

PRAETOR URBIS, VIR HONORATISSIME.

AMPLISSIMI, SANCTISSIMI, INCLITAE HU-
JUS CIVITATIS CONSULES, JUDICES, SE-
NATORES, QUIQUE IIS A MANU ET CON-
SILIIS ESTIS, VIRI PRUDENTISSIMI.

ORACULORUM COELESTIUM INTERPRE-
TES FIDELISSIMI, DISERTISSIMIQUE.

A

ARTI-

2 O R A T I O

ARTIUM QUARUMLIBET DOCTORES, CULTORESQUE ERUDITISSIMI.

STUDIOSAE JUVENTUTIS MODERATORES DOCTISSIMI, DE ME STUDIISQUE MEIS OPTIME MERITI.

QUOTQUOT PORRO HUC CONVENISTIS, CIVES, HOSPITES, ADVENAE, CUJUSCUMQUE LOCI ATQUE ORDINIS AUDITORES EXOPTATISSIMI.

TU DENIQUE COMMILITONUM MEORUM TURBA JUCUNDISSIMA, SPES ET DECUS PATRIAE.

Agna sane & praeclara res est Tranquillitas animi, qua quisque secum habitat, sibi confidit, gaudet, in secundis laetatur, in adversis nil praeter decorum commovetur, ac semper sibi aequalis sorte sua contentus vivit. Haec sane est ista *inobvula*, quae summo jure divi-

IN PEREGRINATIONEM. 3

divina & possit & debeat adpellari, magnamque partem possessores suos beatos, immo naturae divinae faciat participes. Hinc, quantacumque sit ingeniorum diversitas, morum discrepantia, cupiditatum pugna, in hoc tamen cardine omnis tam varius studiorum orbis vertitur, in hoc tam discors turba consentit, ut hanc animi Tranquillitatem maxime optandam atque omnium votis expetendam censeant, ita ut, qui omnem hominum vitam hujus rei respectu discordem concordiam adpellarit, meo quidem judicio haud multum a veri tramite aberraverit.

Quis itaque non videt, Auditores exoptatissimi, omnia ista, quae molesto cum tumultu & confuso rerum variarum pondere geruntur, nullo equidem fructu, nisi ut animus in mille partes distractus a jucundissima sibi sede deturbetur, ac praecipitetur, remis, quod ajunt, velisque cane pejus & angue fugienda atque evitanda? Inter haec autem non infimum sibi locum vindicat Peregrinatio, quae, ut verissime Philosophorum ille judicat Princeps (a), nullas umquam tempera-

vit

(a) Senec Ep. 104.

4 O R A T I O

vit voluptates, nullas refrenavit cupiditates, non iras repressit, non indomitos amoris impetus fregit, nulla denique animo mala eduxit, non iudicium dedit, nec errorem excussit: ita ut nil discrepent haec a divina ista Vatis sententia, Peregrinationem esse coeli, non autem animi mutationem.

Hoc ipsum, Auditores, dum firmissimis argumentis certisque rationibus convictus adstruere conor, adtentas quaeso aures & benignas mentes, id quod etiam atque etiam rogo, adhibete. Quam benevolentiam, si mihi haud denegare volueritis, ut jam ex hilariori, qui in vultibus vestris renidet, favore, tamquam ex laetis quibusdam auspiciis conjicio, dabo equidem operam, ne vestra in me audiendo patientia verbosa loquacitatis ostentatione abusus esse existimari possim.

Ut autem recte atque ordine mea haec procedat Oratio, dilucide vobis ostendere atque adprobare conabor, Peregrinationem primo injustam, secundo difficilem admodum, periculosam ac molestam, tertio denique non tam inutilem quam damnosam & noxiam habendam esse.

Quod ad primum attinet, videntur mihi in aliena involare peregrinantes & non contenti rebus
suis

IN PEREGRINATIONEM. 5

fuis vicinorum turbare possessiones, inde deduc-
turi non sine istorum Populorum detrimento ac
damno, quod cuique maxime placuerit, & suis
ac legitimis possessoribus subfurari licuerit. Quod
quam injustum sit, nemo non videt.

Ut autem tam impiis cupiditatibus, sic puto;
obviam iret sapientissimum Numen, singulis gen-
tibus suae datae sunt terrae, & quascumque re-
giones suis distinxit limitibus ac terminis, in-
tra quos unaquaeque gens sedes proprias habe-
ret, nec ad peregrinas longeque distitas trans-
volaret oras. Maria voluit esse latissima atque
aestu suo saeva & tremenda, fluvios jussit ire ra-
pidissimos, vastissima montium juga constituit;
quibus homines ab hominibus arcerentur, &
quae transire insigne quidem foret nefas. Sed
pro dolor! humana audacia, humana, inquam,
audacia, Auditores, vel ipsius Jovis placito ad-
versari audent. Cognoverat hoc jam olim Venu-
sinus Vates (b), ideoque non sine summa animi in-
dignatione & moerore exclamantem eum alibi
& his fere verbis merito ejulantem audimus:

Pro-

(b) Lib. I. Od. III. v. 21.

6 O R A T I O

Profecto, Hospes, nec quidquam Deus haec spatia sedesque ab orbe vestro abscidit, si tamen vos terræ fines transilitis, navesque sceleratae vada, haud temere tentanda, transeunt! Nihil deinceps erit arduum mortalibus, Coelum ipsum adibitis stultitia, & quidquid praeterea homini, dum in terra vitam agit, merito negatur.

Quae cum ita sint, nec a quoquam Vestrum, sic opinor, nisi ab inconsulto forsan Juvene in controversiam vocentur, quid miramur? Auditores, adcolas quondam ponti Euxini, qui olim ab inhospitali ista feritate, ut Plinius (c) verbo rei minus conveniente scribit, *Axenus* adpellabatur, hospites & peregrinantes male excepisse atque a finibus arcuisse. Quid? ane aliam ob causam ab iis hoc factum credibile est, quam ut ab impetu hostili & perversa aliorum cupiditate ac inopia direptione sua defenderent, hostemque removerent? Tot sane ac tantae peregrinantium injuriae aliis inlatae se nunc animo meo obferunt, ut si easdem commemorare vellem, non dico haec hora, sed dies & latera dicentem deficerent.

Qua-

(c) Lib. VI. Nat. Hist. cap. 1.

IN PEREGRINATIONEM. 7

Quare ne rei clarissimae tenebras obfundam, in pauca contraham, & porro Peregrinationem difficilem admodum, atque molestiis & periculis plenissimam esse manifestis indiciis docebo.

Hic de continuo motu, quiete rara aut prope nulla cogitandum est. Relicta semel patria, quamprimum dulcissimo otio nuncius mittendus. Jam ardui superandi montes, jam cum summa & horribili trepidatione in cavas descendendum est valles. Jam flumina rapidissima etiam cum instantis mortis periculo sunt trajicienda. Jam per silvas eundem densas & formidolosas. Hic contra comites parum fidos circumspicte vigilandum: a latronibus hinc inde insidiantibus adcurate est cavendum. Quod si homines hisce molestiis ac periculis satis defatigati sunt, modo cum solis ardoribus est pugnandum. Rursus nivem & glaciem, dum vix reptando vermiculorum instar progrediuntur, novos patiuntur adgressores, quibus vix resistendo pares sunt. Jam a via aberrantes sub dio pernoctare coguntur, & ubi nihil timendum, timent tamen.

Quibus & longe pluribus jam superatis, ad diversoria, si modo ulla in vicinia reperiantur, concedendum est. Hic quum paullulum corpora

pora reficiunt, non nisi cum molesta cogitatione est reputandum, rem sibi esse cum cauponibus torvis & avaris, qui, quod aurifer ipsis quotidie non fluit Tagus, absque ullo dubio ex peregrinantium marsupiiis conflandae sibi pecuniae rationem invenient. Sumta ad momentum quasi temporis quiete, rursus de nova via, de adminiculis ad illam necessariis, de praediis nobilioribus, de arcibus, de hortis in media via cognoscendis & sexcentis aliis, nescio quibus, de novo sollicitate est instituenda cura. Absunt hic domesticae lautitiae, absunt honesta convivia, stragulorum & lectulorum deliciae, absunt umbracula contra solem, focique contra brumam & frigora. Adfunt vero omnia, quae vexare continuo hominem non desinunt.

Omnia, ut breviter dicam, toleranda mala, omnis devoranda molestia, imbres & frigora, sitis & fames excipienda & toleranda. Quibus ut quis optimo modo sese expediat, noctes diesque intentus esse debet. Atque his implicatus molestiis & curis vix ullam sanae mentis cogitationem fovebit, sed delirus quasi & turbatus animo dulcissima illa & frugifera carebit mentis Tranquillitate.

In-

IN PEREGRINATIONEM. 9

Inquiet vero aliquis, praestantissimi omnino sunt fructus, qui ex istis quasi colliguntur arboribus: gloriosa omnia emolumenta, quae ex Peregrinationibus percipiuntur, quaeque non sine magno detrimento generis humani possint negligi. Egregie sane! videat tamen, quo re-
leget verissimum hoc Poëtae (d) effatum:

Coelum non animum mutant, qui trans mare currunt.

Et qui fructus illi? quae emolumenta? an sapientiae & eruditionis acquirendae? nae insigniter fallitur, quisque hoc sibi inponi passus fuerit. Sapientiam & eruditionem quicumque quaerere instituit, domi maneat, iisque utatur subsidiis atque instrumentis, quae ad metam illam contingendam faciunt. Studia optimarum literarum adquiruntur sedendo, non vagando aut currendo. Scripti sufficientes libri sunt, doctrina sapientiaeque clari & insignes, scribuntur, scribenturque, e quibus ista, quae foris quaeruntur, ac longe etiam plura, commodiore
via

(d) Horat. Lib. I. Epist. XI. v. 27.

10 O R A T I O

via cognoscantur. Quidquid post hominum memoriam apud omnes gentes, omnibus seculis, dictum aut factum, si modo memoria dignum, hoc omne libri continent, nobisque conservant. Ex libris igitur sapientia, ex libris tamquam optimis consultoribus, commodissime eruditio hauritur, & sua quisque patria reperit, quae quamcumque juvent vitae conditionem. Stolidus, me Hercule, error existimandus est, apud exteros cum magna difficultate & periculo velle quaerere, quod domi facile parare & habere possis. Nec est, quod mihi credatis, Auditores humanissimi, at credite Viris famae, eruditionis & sapientiae laude inter Historicos omnis aevi & Poëtas florentissimis. accipite, quaeso, ne aliorum vos testimoniis enecem, accipite, inquam, Flacci (e) verba ad Bellatium ita fere scribentis: Gravis equidem vos tenet socordia. Navibus atque quadrigis vitam quaeritis beatam. Atqui hic est illud, quod cupitis, est Ulubris, si modo mens aequa non defuerit.

At major probitas vitaeque integritas iis parabitur

(e) Horat. Lib. I. Ep. XI. v. 28.

IN PEREGRINATIONEM. II

bitur itineribus. Hoc vero quam sit vanum & ridiculum a longis annis experientia, etiam stultorum magistra, docuit.

Qua ratione fidem vestram! Auditores humanissimi, fiet, ut, qui domi ingenio fuerit levi & ventoso, animoque molli & effeminato, apud exteros fortis evadat & bonus. Spectate, quaeso, mecum hominem peregrinantem. Hic jam itineri adcinctus, ut plurimum Juvenis, custode remoto, sui jam juris factus liberam statim solutamque quidvis agendi nactum se potestatem putabit. Quocumque perveniet, ad eos perveniet, qui non minus quam ipsius populares fuerint corrupti, ex quorum ipse contagione haud leviter inficietur. Non rationem; sed naturam sequi voluerit, non ad leges; sed ad exempla respicere, & quae periculosissima infelicis vitae instituta prudentissimus Ulixes tamquam infames scopulos furda atque obturata aure praetervectus esse dicitur, bellus homuncio non tantum in oculos, sed & in aures, aurium asinorum instar patulas, immo, quod damnosissimum est, in animum ipsum immittenda censebit. Mox deinde quasi lotum gustasset, oblitus patriae etiam reditus obliviscitur, nec a turpibus externisque voluptatibus

abstrahi, immo ne divelli quidem se patietur. Aut domum tandem redux *φαντασίας μετὰ πολλῆς* sese ubique conspiciendum praebebit, nec amicos aut propinquos amplius noverit, ut prae se contemp- tos & vanos. Sese elephantem, alios muscas habebit. Auctoritatis scilicet parandae caussa mores domesticos contemnet ut rusticos. In circulis maxime muliercularum blanda sibi ab docte composito ore profundet. Unguentis ma- didus, comis egregii artificis manu & ad specu- lum compositis, modo suave cantillans, modo inter lepidos jocos barbara verba patrio sermoni admiscens, venuste ad elegantis artis numeros agile corpus movebit, inclinabit, flectet. In- ter juvenes ludo & frigidis jocos integros dies absumet, genialesque vespers alea & vino com- ponet. Narrabuntur sphaeristeria, cauponulae & thermopolia ad digitum enumerabuntur: profe- rentur velut e pugillaribus computationes, & quod deterius est, de nocte per vicos concertationes & grassationes. Aut, ne quid gravius dicam, noster hic Heros de Lycisca aut Laelape loquetur, Lydias aut Amaryllidas, Cynthiasve cantabit, immo de lana caprina aut asini umbra, quasi cum hoc ani- mali quidquam sibi commune esset, sermones proli-

xos etiam ad auditorum nauseam contexere noverit. Et dum illi in lingua haerebit una vel altera vocula peregrina aut Gallula, summa supinaque in mente latebit ignorantia. Quam sic turpe est mansisse diu vacuumque rediisse!

Infelicior autem longe existit ille, qui, quum tantum discurrit & regna regionesque varias pervagatus est, revertitur domum reipublicae haud ita raro cum Pausania novator & turbator: aut ingenti farragine vitiorum onustus domum reportat paterni moris fastidium, valetudinem veterno quasi vacillantem atque infirmam, praetereaque nihil.

Haec jam est illa vitae integritas, illa deposita rusticitas, quam quis ex utilissima, si Dis placet, peregrinatione consequitur. Hae sunt divitiae, hi sunt fructus illi, quos e fortunatis illis insulis & cornu copiae adlatos peregrinator in dilectissimae patriae sinum effundit, non solum suo cum damno & probro, sed & pessimo civium suorum & exemplo & detrimento.

Laudatissima sane fuere & nunc sunt veterum a vaga peregrinatione abhorrentium exempla. Claudius AELIANUS (f) Praenestinus ille Pontifex

(f) Vid. Philostratum de Vitis Sophistarum Lib. II.

fex & Sophista, cujus scripta tanto cum fructu omnium manibus hodie teruntur, hoc nomine etiam in magna fuit auctoritate & honore, quod patrii moris cum primis studiosus pedem ex Italia numquam extulerit, attamen tanta Graecae etiam linguae intelligentia instructus fuisse dicitur, ut nec Attici magis Attice promptiusve loquerentur. Pomponius Laetus (g) numquam Roma exivit, malebatque apud suos antiquae virtutis exempla imitari, quam cognoscere rerum in toto terrarum orbe praeclare gestarum imagines. Quid? quod M. Cato (h) & alii priscae integritatis Viri palam conquesti semper fuerint, externas disciplinas ac linguas frugalem populi Romani vitam ac masculam virtutem corrupisse: cum Graecis & peregrinis moribus in civitatem intruisse mollitiem, luxum, gulam, ebrietatem, & omnia turpitudinis genera. Plura veterum ac sapientissimorum hominum testimonia prudens praetereo, ne nullam temporis rationem habuisse videar. At pulcra nimis sunt, quae de sene quodam Veronensi, qui suburbium num-

(g) Voss. de Hist. Lat. Lib. III. Cap. VIII.

(h) Vid Pichium in Hercule Prodicio p. 77.

IN PEREGRINATIONEM. 15

numquam egressus est, nobis reliquit Claudianus, (i) ut ea silentii peplo involverem:

*Felix, qui patriis aevum transegit in agris,
Ipsa domus puerum quem videt, ipsa senem:
Qui baculo nitens in qua reptavit arena,
Unius numerat secula longa casae.
Illum non vario traxit fortuna tumultu,
Nec bibit ignotas mobilis hospes aquas.
Non freta mercator tremuit, non classica miles:
Non rauci lites pertulit ille fori.*

Et in fine hujus epigrammatis ita desinit.

*Erret, & extremos alter scrutetur Iberos
Plus habet hic vitae, plus habet ille viae.*

Sed quid privatorum hominum huc arcessimus exempla, quum ingentium populorum, eorumque clarissimorum auctoritatem habeamus. Veneranda erat Lacedaemoniorum (k) disciplina, quam adcuratissime servari voluerunt, ut nemini foras progredi vel a patria peregrinando recedere fas esset.

(i) Epigramm. II.

(k) Cragius de Rep. Lacedaem. Lib. III. Cap. IV.

esset. Athenienses in hoc incubuerunt sedulo, ut a mari tamquam improbitatis magistro cives suos abducerent. Carthaginenses, eos, qui in Sardiniam aut ad Herculis columnas adnavigassent, demergi volebant. Et ipsi Indi adeo peregrinantium ofores exstiterunt, ut non nisi triduo hospitem apud se divertere paterentur, ne scilicet longo usu corrupti peregrinorum mores addiscerent, aut levissimorum hominum instar a patriis institutis degenerarent.

Quae cum ita sint, ut revera sunt, quis negabit, Auditores? optime mortalium generi ab omnibus iis consuli, qui spreto neglectoque negotio hoc, tam dissentiente ab ipsa Diva ratione, tam periculoso, tamque inutili, & clarissimis Viris, ac conjunctis integrarum Rerumpublicarum suffragiis merito damnato, domi maneant, apud focos & Lares suos inter optimos consultores mortuos placidissime resideant, bonae menti cum tranquillitatis possessione sedulam dent operam, & consenescere malint in quiete, quam infinitis vexari turbis, atque infelicissimis bonarum mentium impedimentis & continuis conflictari molestiis.

D I X I

ELEGANTISSIMO ATQUE
ORNATISSIMO

JUVENI,

FRANC. VANDER BURCH,

MUSAS DELFICAS VALERE JUBENTI.

Usarum praedulcis amor, Phoebique vo-
luptas,

Raraque Piërii curaque amorque
chori:

Cum venit illa dies, qua Tu, Jucunde Sodalis,

Digna feras studiis, Pallade dante, tuis:

Grande nefas nostrae fuerit siluisse Camenae,

Utque aliquo ludat carmine poscit amor.

Salve laeta dies, albo decoranda lapillo,

O Lux! o fausto lumine plena dies!

Scilicet est aliquid Studiorum carpere flores,

Gaudet & his sero laeta senecta die.

C

Gra-

*Gratulor ex animo pretiosa laboris, Amice;
Munera, Virtutis quae monumenta tuae.
Plaudite Piërides, Parnasi montis alumni
Plaudite, Piëriis invigilate Choris.
Nunc resonet plausu, resonet nunc laudibus aether,
Et laeta Comites voce, Triumphæ, canant!
Maçte tua virtute, precor, sic astra petuntur,
Invia virtuti non erit ulla via.
Dent Tibi Nestoreos bona Numina vivere in annos,
Et laeti veniant ac sine nube dies!
Vive valeque diu, nostri non inmemor umquam
Perstet in aeternum, qui bene crevit, amor!*

JOANNES HUGO VAN STRYEN.
COMMILITO.

O R.

ORNATISSIMO AC PRAE-
STANTISSIMO

JUVENI,

FRANCISCO VANDER BURCH,

QUUM

ORATIONE IN PEREGRINATIONEM FELICITER
HABITA, AD PUBLICAS PRAELECTIO-
NES PROVEHERETUR.

*P*roebe, si quando licuit Camenae,
Versibus carum celebrare nomen,
Ipsa nunc laetum valeat, precamur,
Fundere carmen.

*Dum tuus Vates, Themidosque cultor
Suadet, ut vitent Juvenes remota
Regna, nec linquant patrios Penates,
Ore disertio.*

*Et probat cunctis, peregre vagantes
Ut Sacras leges, hominumque Jura
Transeant, quantos subeant labores
Nocte dieque.*

*Gratulor fructus studii Sodali,
Gratulor primam tetigisse metam:
Porrigit quam docta Tibi Minerva,
Accipe Laurum.*

*Audio ternas Charites decoras,
Najades blandas, Aganippidesque,
Et Tuas Phoebum lepido canentes
Carmine laudes.*

*Sic bonis pergas Studiis dicare
Tempus, obtestor, juvenile, Burchi,
Ut ferat laudes meritas patentem
Fama per Orbem.*

*Sic Deum blandis precibus verendum
Comprecor supplex, venerabor usque,
Ut tuis adsit Studiis benigno
Numine semper.*

**SIMON BOITET,
COMMILITO.**

A A N D E N
H E E R E,
FRANCO VANDER BURCH,

*Wanneer Zyn Ed: na eene openbaare Reedenvoe-
ring teegen het UITLANDIG ZYN van
de Delfsche Scholen scheidde.*

HY, die manmoedig als een Held
Zig kwyt in 't woedend Oorlogsveld,
En in het heevigt' nooit zyn' Vyand wil ontwyken,
Ontfangt in 't einde ook heldenloon,
Gaat met den Eereprys van de overwinning stryken
En krygt op 't hoeft een Glorykroon.

Dus weerde VANDER BURCH altyd
Zig dapper in den Letterstryd,
Nooyt zag men hem te laf het worstelperk ontvlieden,
Zyn moed en voet stond altyd pal
Om Zynen vyand stâag weêr tegenstand te bieden,
Hy vreesde schicht nog ongeval.

D

Nu

Nu zie 'k ook mynen waardsten Vriend,
Die door Zyn' daaden lof verdiend,
Zeeghaftig praaLEN met de blinkende laurieren,
Die weits om Zynen scheedel staan,
Nu doet Zyn wakk're vlyt Hem heer'lyk Zeegevieren,
Met frisse palmen overlâan.

Hoe moedig wend hy nu zyn' stap
Als in Triumph ten Kanseltrapp'!
Hy voelt het yvervuur thans in zyn boezem blaaken;
Hoe klinkt het ruime Tempelkoor!
Hoe weet Hy op 't gemoed een' ingang zig te maaken!
Hoe streeld zyn gladde tong 't gehoor!

Dus toond Hy als een Reedenaar
Aan ons 't rampspoedig lyfsgevaar,
't Geen hem, die uyt zyn Land en Vaderstad gewecken,
Elk oogenblik te wagten staat,
En hoe men te onbedagt op akelige strecken
En vreemde weegen zig verlaat.

Zyn Oordeel met Vernuft gepaart
Bewyft hoe los en wuft van aart
Een sterveling door drift van eertzugt aangedreeven
Zyn' eygen haart en vuur verlaat,
En nog een' schoonen glimp zyn oogmerk weet te geeven,
Dat hy om Wysheyds schatten gaat.

Maar

Maar neen; Zyn welbespraakte mond
Onvouwende ons deez' loozen vond
Toond hoe men Wysheyd met geen afgematte leeden
Gefolterd door de teegenspoed
In 't eenzaam' Zand of Bosch, met zorgen te betreeden,
Maar in eene enge Cel ontmoet.

Dit schoon vernis, dat spieg'lend 't schynt,
Hoe zeer 't ons oog verblind', verdwynt
Nu voor den luyfter van het helder licht der reeden,
Wanneer Hy geestig ons verklaart,
Dat hy een broeiness voed van veel bedorven zeeden,
In plaats, dat hy daar wysheyd gaart.

Zyn Geest, die ons nog hooger leydt,
Staaft ook hoe de Opper Majesteit,
De Schepper van 't heelal, de Aardsgoedheyd noyt vol-
preezen,
Die Troon-Monarch, die 't al regeert,
Elk Volk zyn eygen land en erv' heeft aangewezen,
Daar 't veyligst by elkaar verkeerd.

Dus toont zyn jong dog scherp Verstand
Zyn' liefde tot Zyn Vaderland,
Geen wonder: 't eedel bloed van zyne braave VAD'REN,
Door wys beleyd alom vermaard,
VanElk om deugd bemind, speelt hem alreets door de
ad'ren,
Niet van hunne oude trouwe ontaard.

Vaar dus regtschaape Telg dan voort,
 Daar U der Ouderen voorbeeld spoort:
 Dien't Land den naam steeds zal van wyze Nestors geeven:
 Wier waakzaamheyd een yder roemt:
 Wier lof altyd in 't hart der Vroomen hier zal leeven:
 Die 't Prinff'lyk DELFT zyn' zuylen noemt.

Wat vrugt belooft Uw zoomertyd
 U niet uyt de aangewende vlyt!
 Begaavde VANDER BURCH! daar 't prilste van Uw'
 Jaaren
 U die reets schenkt in overvloed.
 Wat zuld ge een' ryken oogst en voorraad U vergaaren!
 Wanneer Uw rype herfst ons groet.

Dus spoedt Gy U vol vuur dan heen
 Naar 't Wysheyd-kweekend LEYDS ATHEEN,
 't Geen U daar noodigt in zyn' leerzaame Oeffenzaalen;
 Hier ziet men Gryze Weetenschap,
 Haar' Heyl'ge Priesters en haar' hofstoet glansrykpraalen,
 Gesteege tot den hoogsten trap.

Verrigt gezeegend hier Uw' plicht,
 Tot dat me U als een flonkerlicht
 En held're Noordstar der Gerechtigheyd ziet blinken,
 Zoo word Ge in Stad en Staat-Bestuur,
 't Zy't Schip in kalmte dryv', off dreig' ter neêr te zinken,
 Een altyd wakk're Palinuur.

JOANNES SPAAN.

Phil. & Litt. Stud.